

Pokazat ćeš mi put života ...

Ne mogu a da se ne prisjetim jedne zgrade iz svoje mladosti, nešto što sam doživio u doba kada se kosilo sijeno. Morao sam teško raditi od jutra do večeri, dok me sunce nemilosrdno peklo. Navečer sam, iscrpljen i opečen od sunca, potražio osvježanje u jednom ribnjaku s bistrom vodom plavog odsjaja, koji je bio okružen sjenovitim stablima. Sa sebe sam skinuo znojem natopljenu odjeću i uronio u osvježavajuću vodu. Bilo mi je kao da sam uronio u čarobno vrelo mladosti i nakon toga osjećao sam se kao nov čovjek.

Jednako tako osjećam se otkad sam napustio Rimokatoličku crkvu, za koju sam bio radio kako kakav rob i u čijoj sam se službi uvelike znojio. No tada je došao trenutak u kojemu sam opterećujuća praznovjerja i pritisak da ugađam ljudima svojim izvanjskim vladanjem uspio svući sa sebe i okupati se u živoj vodi Kristove ljubavi. Hvala Bogu za Njegovu spasonosnu milost!

Sada sam mnogo bolje razumio i biblijski redak koji sam bio primio tijekom svojeg zaređenja:

Njega ljubite, premda ga niste vidjeli; u koga, iako ga još ne gledate, vjerujete; radujete se radošću neizrecivom i proslavljenom (1. Petrova poslanica 1,8).

Svećenik i profesor

Rođen sam u grofoviji Lancashire, na sjeveru Engleske, i ondje sam završio jednu isusovačku srednju školu.

Neke od svojih studija završio sam na sveučilištu u Oxfordu. Povijesno-naučnim istraživačkim radom postigao sam akademske nazive „Master of Arts“ i „Bachelor of Letters“. Ko tome mi je dodijeljena i „Oxford Diploma of Education“, što je potvrđivalo da sam školovani učitelj.

Nakon toga sam, kako bih se pripremio za svećeničku službu, studirao na Katoličkom institutu u Parizu i na sveučilištu u belgijskom

gradu Leuven, gdje se nalazi značajno rimokatoličko obrazovno središte. Tamo sam završio teologiju.

U travnju 1930. godine me biskup Paulinus Ladeuze, rektor Leuvena, zareadio za svećenika.

U ono doba sam se nadao da ću moći ići u Rusiju kao svećenik-misionar i poslanik Rimokatoličke crkve. No moja je nada propala, jer svećenicima-misionarima sovjetski režim nije dopuštao ulazak u zemlju.

Tako je ispalo da sam sljedećih dvadeset godina radio kao profesor na „Visokoj školi St. Bede“ u Manchesteru u Engleskoj. Bio sam profesor povijesti, ali sam poučavao i neke suvremene jezike. Na taj sam način susreo stotine studenata. Uz to sam proputovao cijelu Sjevernu Englesku i u sklopu svoje propovjedničke službe vodio neke dobrotvorne projekte.

Kasnije sam preuzeo jednu seosku župu. Ondje sam se mogao još više posvetiti svojem proučavanju. Među mojim objavljenim djelima nalaze se proučavanja o svetom Patriku i drugim rano-crkvenim svecima Britanskog otočja, kao i jedan rad o povijesti moje biskupije.

Uzaludna ponavljanja

Moja povijesna istraživanja – i ono što sam pritom otkrio – dovela su do toga da sam sve više mijenjao svoj način mišljenja. Svoju sam okolinu počeo sagledavati i procjenjivati u sasvim drugom svjetlu. Trajan utisak na mene osobito je ostavilo razmatranje misli jansenističkih reformatora, koji su tijekom sedamnaestog i osamnaestog stoljeća nastojali pokrenuti obnovu unutar Katoličke crkve. S njima sam dijelio ljubav prema Bibliji i izvornoj crkvi te sažalijevao razvojni put kojim je od srednjega vijeka krenula teologija i narodna pobožnost.

Kada sam propovijedao, nikada nisam veličao autoritet, istaknut položaj i nepogrešivost pape. Kako sam u to doba utvrdio, takvom naučavanju protivio se poznati kršćanski mučenik Ciprijan Kartaški. Osim toga, nije mi bilo moguće članove crkve odvratiti od moljenja krunice, koje se sastojalo od glasnog jednoličnog ponavljanja i tako se protivilo Isusovoj zapovijedi:

Ali, kada se molite, ne ponavljajte isprazno kao što to čine pogani: jer misle da će zbog mnoštva riječi biti uslišani (Matejevo evanđelje 6,7).

Neko drugo evanđelje

Tada sam otkrio da nekoliko od četrnaest postaja križnoga puta, koji je prikazan na zidovima rimokatoličkih crkvenih prostori-ja, primjerice ona na kojoj „Veronika briše Isusovo lice“, uopće nije spomenuto u evanđeljima. Veronika je izmišljen lik koji se časti u gotovo svakoj katoličkoj crkvi.

I sve ono što se tiče oprosta smatrao sam bezvrijednim. Podjeljivanje oprostâ izgledalo mi je kao dijeljenje valute koja je uslijed inflacije izgubila vrijednost. S jednom jedinom kratkom molitvom moglo se, recimo, kupiti toliko i toliko dana ili mjesecâ oprosta od grijeha.

Nadalje sam primijetio da se medaljoni, kipovi svetaca i škapulari nimalo ne razlikuju od neznabožačkih amajlija i totema. Paljenje zavjetnih svjetiljaka i svijeća, jednako kao i škropljenje svetom vodom, išćahurilo se kao isprazan ritual koji nema nikakve veze s pobožnošću.

Gospodnju večeru ustanovio je sâm Isus Krist u noći prije svojeg raspeća. Ona podsjeća na Njegovu nesebičnu žrtvu, koju je na križu prinio putem svoje muke i smrti, i to je nešto što trebamo itekako cijiniti. No to da se za pričesni kruh dijeli bijela oblatna i klanja joj se kao kakvom idolu, nje moguće izvesti ni iz Pisma ni iz postupanja prvobitne crkve. Ni njihovo kađenje ni lažan sjaj iskazan tijekom javnih ophoda, kao što se to radi za Tijelovo, nema nikakvo biblijsko opravdanje.

Krist se kruhom i vinom poslužio kao znakovima koji bi trebali podsjećati na Njegovo tijelo i krv. No Katolička crkva je to tijelo nadomjestila isušenim komadićem oblatne, koju nitko, ni da je namrt gladan, ne bi smatrao hranom. Stoga je ona od nečega što je Krist uveo načinila običaj koji ona svojata i za koji se postavlja jedinim čuvarom.

Spasenje je jedino po Kristu

Moja su mi proučavanja pokazala da u Pismu nema nikakve potvrde za naučavanja poput Marijinog „bezgrešnog začeca“ i njezinog tjelesnog „uznesenja“ u nebo. Crkva je u tome popustila budalastim ljudskim čežnjama, koje su dodatno raspirene navodnim Marijinim ukazanjima u Lurdu i Fatimi. Putem toga je Marija postala više kao božanstvo koje vlada nad Nebom i nad Zemljom.

Mnogi katolički biskupi i samoproglašeni marijanski teolozi danas su zagovaratelji nauka o spasenju svijeta putem Marije. Time su u golemom protuslovlju sa sljedećom izjavom apostola Pavla:

Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi: čovjek Krist Isus, koji je sebe samoga dao kao otkupninu za sve, za svjedočanstvo u svoje vrijeme (1. Timoteju 2,5.6).

Taj redak osujećuje sve one zabludjele pokušaje rimokatoličkih teologa koji pokušavaju dokazati da blagoslovljeni možemo biti jedino putem Marijinog posredovanja. U svakom slučaju, Pismo nepogrešivo jasno pokazuje da je spasenje moguće naći isključivo u Isusu Kristu: *I nema ni u kome drugom spasenja: jer nema pod nebom drugoga imena danog ljudima po kojemu se moramo spasiti (Djela apostolska 4,12).*

Rimokatolička cenzura

Tako sam ja u svojem proučavanju Biblije i crkvene povijesti naišao na mnogo toga što, izgleda, većini kršćana i rimokatoličkih svećenika uopće nije poznato. No zbog katoličkih propisa o cenzuri ta otkrića nisam mogao objaviti.

Sa cenzurom je, naime, bilo ovako: kada biste naišli na knjigu s imprimaturom (crkvenim dopuštenjem za tiskanje), niste mogli

znati odgovara li njezin sadržaj izvornim mislima onoga tko ju je napisao. Morali ste računati s time da su je katolički cenzori – s nastojanjem da ništa ne propuste slučaju – obradili kako treba.

Ako pak bi neka knjiga promakla crkvenom nadzoru, naknadno je po naredbi inkvizicije (danas je to „Kongregacija za nauk vjere“), kojoj nitko nije smio ništa prigovoriti, mogla biti stavljena na popis (Indeks) zabranjenih knjiga.

Neumoljiva diktatura inkvizicije, koja još uvijek ima vrhovni položaj u crkvenoj vlasti, samo je jedan od primjerâ totalitarnih i duboko ukorijenjenih nekršćanskih načina postupanja Rima.

Nitko nije siguran od špijuna, koji djeluju u svakoj biskupiji. Oni imaju zadatak prijaviti svakoga za koga sumnjaju da je neposlušan njihovoj crkvi.

Zloporaba vlasti

Poriv za moju pobunu protiv zloporabe vlasti Rimokatoličke crkve ponovno me potaknuo na bavljenje sa crkvenom poviješću. Sablaznilo me to što se mučilo i na lomači spalilo ljude kao što su bili Ivana Orleanska, stotine francuskih Albigena u dvanaestom stoljeću, a kasnije Jana Husa, dominikanca Savonarolu i Giordana Bruna, kao i anglikanske biskupe Kranmera, Ridleya i Latimera.

Usto sam otkrio da je inkvizicija spletkama dovela do još najmanje dva velika masakra: jedan nad tisućama protestantizmu sklonih valdeških vjernika na sjeveru Italije i drugi nad tisućama protestantskih hugenota u Francuskoj. Ovih potonjih je u noći na dan svetkovine svetog Bartolomeja, 24. kolovoza 1572. godine, mačem poklano više od trideset tisuća, sve mahom ljudi iz višeg staleža. Kada je papa saznao za to, pozvao je na opće veselje, odredio da se puca iz topova i zapovjedio da se otpjeva pjesma zahvale „Te Deum“ (Tebe Boga hvalimo). Usto je dao da se iskuje spomen-kovanica koja je trebala podsjećati na tu „veličanstvenu pobjedu“.

Dugo sam dan svetkovine svetog Bartolomeja započinjao osobitom molitvom i zagovorom za protestante. To je trebao biti čin ljubavi i ispravljanja nepravde.

Kako je samo prikladno napisao apostol Ivan:

I vidjeh da je žena pijana od krvi svetih i od krvi Isusovih mučenika pa se, kada je vidjeh, začudih čudom velikim (Otkrivenje 17.6).

Samo milost

Kako sam zahvalan svome Bogu što je sve vodio tako da sam u pravom trenutku dobio na čitanje djela velikog luteranskog profesora F. Heilera.

Profesor F. Heiler je prije svojeg obraćenja bio rimokatolički svećenik. Pomoću njegovih knjiga uvidio sam koliko je važno da se pozdam jedino u Krista i da se s vjerom u potpunosti oslonim na spasenje, koje je omogućeno jedino putem Kristove milosti.

Heilerovo djelo „Mysterium Caritatis“, zbirka njegovih propovijedi, izvrsna je knjiga o čijem sam sadržaju razmišljao mnogo godina, sve dok mi je Božji Duh konačno dao hrabrost da u pogledu svojeg spasenja provedem u djelo to što sam bio pročitao.

Napustiti crkvu u kojoj sam se bio rodio i kojoj sam služio sav svoj život te zbog toga izgubiti i obitelj i prijatelje, za mene je značilo voditi teške borbe i u tome sam uspio samo zahvaljujući Božjoj čudnoj milosti.

Od prijatelja koji su već bili okrenuli leđa rimokatoličkom svećeništvu te bili primljeni u pravo Kristovo bratstvo čuo sam kako je u kršćanskoj crkvi sasvim drugačije okruženje i da u njoj nema ni spleta ni uhođenja, kao ni međusobnog prokazivanja ili preziranja, kao što se to događa u rimokatoličkom crkvenom sustavu. *Po njihovim plodovima ćete ih prepoznati (Matejevo evanđelje 7,16).*

Rim će morati – ne samo danas pred očima svijeta, nego i u budućnosti pred Božjim sudačkim prijestoljem – preuzeti na sebe odgovornost za to što je osnovao, provodio i do ovoga dana podržavao sramotnu „Svetu inkviziciju“. Isto vrijedi i za kasnije osnovan isusovački red, koji je, premda je ispočetka bio potiskivan, kasnije, na žalost, zauzeo mnogo veću vlast.

Moj put u Kristovoj radosti bio je podulji i nije uvijek bio jednostavan, ali se isplatio. Nakon izlaska iz crkve radio sam kao učitelj

u Washingtonu D. C. i drugim gradovima Sjedinjenih Država. No potpunu radost doživio sam tek tada kada sam Isusa Krista upoznao kao svojeg osobnog Izbavitelja i zauvijek vjernog Spasitelja te putem toga ušao u zajedništvo s pravim kršćanskim prijateljima, s ljudima koji su bili u službi istinskog Evanđelja, s mnogim odanim vjernicima svih dobnih skupina.

U pogledu mene, oni su se dokazali kao izvor snage, pomoći i razumijevanja. Kod tih evanđeoskih kršćana, koji su kao i ja bili novo rođeni putem Kristove otkupiteljske ljubavi i putem Njegove savršene žrtve, našao sam dobrotu, radost, strpljivost, krotkost, blagost i obostrano povjerenje. Osvjedočio sam se u to što je Gospodin Isus izrazio riječima:

Svjetiljka tijelu je oko; ako ti je, dakle, oko zdravo, sve tvoje tijelo bit će ispunjeno svjetlošću (Matejevo evanđelje 6,22).

Svjetlo o kojemu se tu govori dolazi od Krista. On je to usrećujuće Svjetlo istine koje nâs, izbavljene, ispunjava neizrecivom i nadmašivom radošću.

Zbog svih navedenih razloga povjerio sam se Isusu Kristu kao svojem jedinom Spasitelju. Ništa drugo i nitko drugi ne može ni malo pridonijeti mojem spasenju. Kada sam još bio mrtav u grijesima, On jedini me probudio na život.

Opravdani, dakle, vjerom, mir imamo s Bogom po Gospodinu našem, Isusu Kristu, po kome vjerom imamo i pristup u ovu milost u kojoj stojimo i dičimo se u nadi slave Božje (Poslanica Rimljanima 5,1-2).

***

Charles A. Bolton je na svijet došao u Engleskoj. Biblijsko Evanđelje o Božjoj milosti čuo je i prihvatio u gradu Havertownu, u Pennsylvaniji (Sjedinjene Države), gdje je bio upoznao jednog nekadašnjeg svećenika, Alexa Dunlopa. U Havertownu je napisao i ovo svjedočanstvo. Sljedećih dvadesetak godina svojeg života radio je kao učitelj na „Christian and Missioanary College“ u gradu Nyack, u državi New York. Danas je kod Gospodina.